

ՄԻՍՄԿ

և

նրա բոլորովին ապշեցուցիչ
գունազարդման գիրքը!

*Տուր ինձ զգեստս, թագս դիր գլխիս:
Միբոս անմահության կարօտներ ունի*

-----Կլեոպատրա

[2022]

Գունավորի
ինձ,
«Ճանապարհ,
Ճանապարհ»:

Մինչեւ որ զինուորական հագուստով
տեսնենք ձեզ, որ երկուսիդ էլ շատ սազ
պիտի գայ, մնաք բարով:

Գնա կախու՛իր, մարդ, կախու՛իր: այդ տեսակ
բան ասե՛լ ինձ: Գնա: Ասածս արա. ո՞ր Է այն
գաւաթը, որ պահանջեցի:

Տես, ի՞նչ բարեխառն տրամադրուքին:
Ուշ դիր, լաւ ուշ դիր, սիրելի Շարմիան:

Գունավորի
ինձ,
«Ոչինչ»:

Քաղցրիկ Օկտաւիա, լաւագոյն սերդ թող այն կողմն
անցնի, Որ ջանք է անում լաւագոյն կերպով պահպանել
նրան: Պատիւս կորցնեմ, ինքս ինձ կը կորցնեմ:

Գունավորի
ինձ,
«Սիրահարված
Կովաղիկ»:

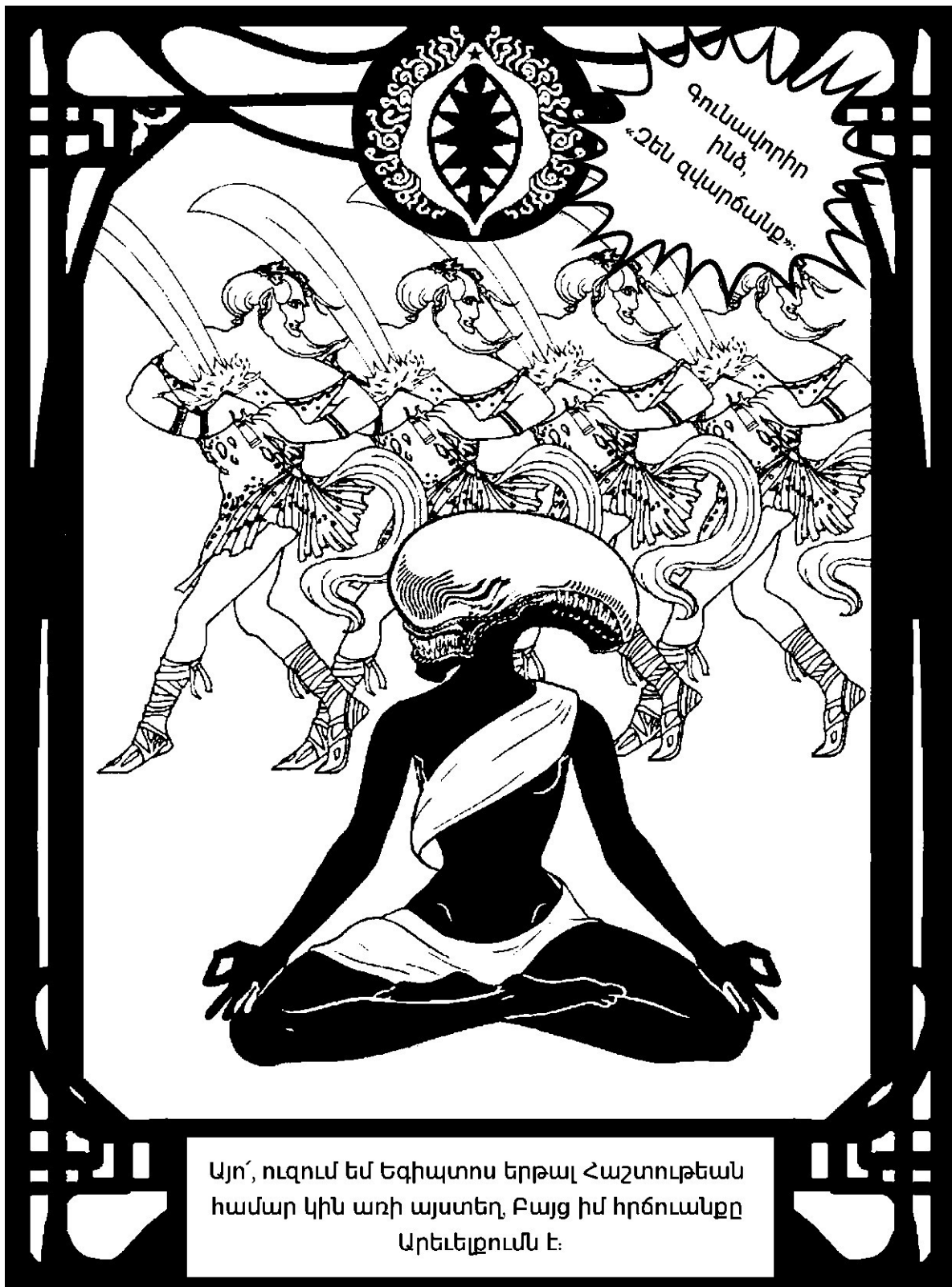
«Նա կով
աղիկ էր
և
սիրահա-
րված էր»:

Տուր ինձ քո սիրտը, իմ
սիրելի: Ես չեի սպասում,
որ կտեսնեմ քեզ այստեղ:

Գունավորի
ինձ,
«խենթ»
նապաստակ:

Նուազ մեծ նիւթի Աւելի սիրով ուշ կը դնէի: Ես չէի
կարծում, Մենաս, որ սիրոյ այն որկրամուր Այսքան
աննշան մի դատի համար սաղաւարտ դնէր:

Այո՛, ուզում եմ եզիպտոս երթալ Հաշտութեան
համար կին առի այստեղ, Բայց իմ հրճուանքը
Արեւելցումն է:

Գույնի
ինձ,
«ուրվական
աղջիկ»:

Ինձ պետք է այդ Հերովդեսի գլուխը:
Բայց ինչպե՞ս, ավաղ, երբ Լիլիթը այստեղ
չէ: Մոտ արի.

Գունավորի
ինձ,
«Չարմանալի
հրեշ»:

Եթե կարող եմ գեղեցկություն, խելք եւ համեստություն
Անտոնիոսի սիրտն իրենց հետ կապել և կայունացնել,
Ապա Օկտավիան օրհնեալ վիճակ է, որ նրան ընկաւ:

Ցամաքի վրայ, ճիշտ է, աւել էք իմ հօրս տնով,
Սակայն քանի որ կկուն իր բոյնը ինքը չէ շինում,
Կեցիր այն տան մէջ, որչափ կարող ես:

Թող ձեռքդ սեղմեմ: Ես քեզ չեմ ատել ոչ
ժամանակ: Ես քեզ տեսել եմ պատերազմել
եւ կախանձել եմ քո քաջութեանդ:

Գունավորի
ինձ,
«ուրտուկ»:

Երբ քեզ երեւայ, թէ ով սկսեց, թող տհաճութիւնդ այն կողմը
դառնայ: Մեր յանցանքները չեն կարող այնքան հաւասար
լինել, Որ երկու կողմն էլ հաւասարօրէն սիրել կարենաւ:
Պատրաստութիւն տես երթալուդ համար: Ընտրի՛ր
սեփական ուղեկիցներիդ, Իսկ ծախքիդ համար հրամայի՛ր,
ինչ որ սիրտդ կամենայ:

Վլեպատրան այդ օր հանդես է եկել Խիս դիցուհու հանդերձներ հագած,
Որպես նա յաճախ, ինչպես ասում են, սովոր է դուրս գալ:

Գունավորի
ինձ,
«արկածախ
սդրուբոյուն»:

Հիմա կը գան, մարդ: Շատերի ներբանները արդէն
արմատախիլ են. ամենաթեթեւ քամին որ փչէ, նրանց
գետին կը գլտորէ:

Գույնի
ինձ,
«Տասնինը
ութսուներկու»:

Ուրեմն, ո՛վ աշխարհ, այժմ երկու բերան միայն մնաց քեզ:
Նետիր, որչափ էլ կերակուր ունիս նրանց երկուսին,
մնապատճառ մեկը միւսին կը լափե:

Ինչպես, ես այնքան վստահ եմ:

Կեսար, ես վաղը միջոց կ'ունենամ քեզ զեկուցելու,
հրքան զօրութիւն թէ՛ ծովի վրայ եւ թէ՛ ցամաքի
Կարող եմ խմբել ներկայ տազնապին
դիմագրաւելու:

Գունավորի
ինձ,
«Աղջիկ
ռոբոտ»:

Որ ժամանակի մեծ անջրպետը,
Զանի Անտոսիոսն ինձնից հեռու
է, քնով լեցնեմ:

Գուևապորի
ինձ,
«Չարմանալի
հրեշ»:

Քաջ Էնոբարբոս, շատ ազնիւ գործ է եւ քեզ շատ
վայել Ձեր գորապետին յորդորել, որ մեղմ եւ
փափուկ խօսէ:

Տիկինս, Լիլիթը գնաց Օկտավիային արագ
համբուրելու, և մենք մեր ճանապարհին կլինենք:

Գոմասկոյեց
իւնձ,
«Սուրբ
աղփկներ»:

Երբ կինը ներքինու հետ խաղայ, այդ նոյնն է,
ինչ որ կինը՝ կնոջ հետ: Կ'ուզե՞ս ինձ հետ
խաղալ, Մարդիան:

Կարծես գծուել էս.

Դու իւպիտերն ես ամբողջ աշխարհի,
 եթէ խիզախ ես: Ինչ որ օւկիանը
 պարունակում է, կամ երկինքն ունի,
 Բո՛ւնն է, թէ ուզես:

Ուրեմն մի երրորդը գիտով է:
Երանի թե բոլորը գիտով լինեի,
որ անիւների վրայ լաւ գլորուէի:

Գունավորի
ինձ,
«այլմոլորակային»

Մենա, չեմ ուզում ծովեզերք գնալ:
Մենք բարեկամ ենք ցած եկ մակույկը:

Քանի քո սուրը տաք է տակալին Պարթեւ արիւնից,
Հետեւիր փախչող յաղթուածներին: Խուժիր Միջագետք,
Մեղիա եւ բոլոր ապաստանները, Ուր պարտուածներն
ապաւինել են, եւ Մնտօնիոսը՝ Մեծ զօրապետը, յաղթական
կառքում կը նստեցնէ քեզ, Ծաղկապսակներ կը դնէ գլխիդ:

Գունավորի
ինձ,
«Չարմանալի
հրեշ»:

Բայց լաւ իմացիր, ազնիւ Պոմպէոս, թէ շատ բաներ
կան Որ աստուածները յապաղեցնում են,
սակայն չեն մերժում:

Կրկնում եմ, ոգիդ ահաբեկում է քեզ
կառավարել, երբ նրան մօտ ես, բայց
երբ հեռու է, ոգիդ ազնիւ է:

Գուճապորի
իւնձ,
«Աստվածային»:

Նուազ տուէք ինձ, երաժշտութի՛ւն,
Թախծալից սնունդ՝ սիրոյ արուեստով
զբաղուողներիս:

Թիիքի բգեգ: Թվում է, թե սողում է: Հարժումն ու
հանգիստը նրա մեջ մեկ են: Դա մարմին է, ոչ թե
կյանք: արծան է, ոչ թե շունչ:

Գունավորեց
ինձ,
«Ժելե
բշտիկ»:

Մեծութիւն տեսա՞՞ծ, Իսիսը ներե՛ւ:
Ձեզ այսքան տարի ծառայած մի մա՛րդ:

Գունավոր
իսկ,
«Արարատ
լեռան
հպարտություն».

Եւ դրա համար քեզ չենք աղաչում եւ ի՞նչ
կը լինեն հետեւանքները,
եթէ կամենաս աւելի մեծ բախտ
փորձել քեզ համար:

Ի՞նչ ուրախ օր էր, երբ ծուկ բռնելու գրաւ կապեցիք,
եւ ձեր լուրորդը աղ դրած մի ծուկ տարեց, կախ տուաւ
Նրա կարթի ծայրից, եւ նա վեր քաշեց
խիստ ոգեւորուած: